ᲧᲝᲕᲔᲚ ᲙᲕᲘᲠᲔᲣᲚᲘ ᲡᲐᲛᲔᲣᲠᲜᲝ ᲡᲐᲞᲝᲚᲘᲢᲘᲙᲝ-ᲡᲐᲚᲘᲢᲔᲠᲐᲢᲣᲠᲝ ᲒᲐᲖᲔᲗᲘ

ᲡᲐᲡᲝᲤᲚᲝ ᲒᲐᲖᲔᲗᲘ

№ 6. 1920 წ. კვირა, აპრილის 11, წელიწადი პირველი № 6

ᲤᲐᲡᲘ 3 ᲛᲐᲜ.

ᲧᲝᲕᲔᲚ ᲙᲕᲘᲠᲔᲣᲚᲘ ᲡᲐᲛᲔᲣᲠᲜᲝ, ᲡᲐᲞᲝᲚᲘᲢᲘᲙᲝ-ᲡᲐᲚᲘᲢᲔᲠᲐᲢᲣᲠᲝ ᲒᲐᲖᲔᲗᲘ

„ᲡᲐᲡᲝᲤᲚᲝ ᲒᲐᲖᲔᲗᲘ“

ᲒᲐᲖᲔᲗᲘᲡ ᲔᲥᲜᲔᲑᲐ ᲨᲔᲛᲓᲔᲒᲘ ᲒᲐᲜᲔᲚᲝᲑᲘᲗᲘ:

ᲡᲐᲛᲬᲔᲠᲚᲝ ᲓᲐ ᲡᲐᲒᲐᲛᲝᲛᲪᲔᲚᲝᲑᲘᲗᲘ, ᲞᲝᲔᲖᲘᲐᲗᲐ ᲓᲐ ᲛᲬᲔᲠᲚᲝᲑᲘᲗᲐ, ᲞᲘᲡᲐᲛᲮᲘᲠᲝᲑᲐ, ᲯᲐᲜᲬᲛᲝᲑᲐ-ᲨᲕᲔᲠᲬᲚᲝᲑᲘᲗᲐ, ᲙᲝᲛᲔᲓᲘᲐᲗᲐ, ᲡᲐᲡᲐᲮᲚᲝᲑᲘᲗᲐ ᲓᲐ ᲡᲮᲕᲐ...

„ᲡᲐᲡᲝᲤᲚᲝ ᲒᲐᲖᲔᲗᲘᲡ“ მონაწილეობას მიიღებენ მეცნიერ სპეციალისტები და გამოცდილი მწერლები.

რედაქცია თავის მკითხველებს მიაწვდის რჩევას და დარიგებას იურიდიულ, სამკურნალო და სამეურნეო საკითხებზე.

——— გაზეთის ფასი თვეზედ 12 მან. თითო ცალი 3 მან. ———

კანტორა ღია ყოველ დღე დილის 10—3 საათამდე, მისამართი დამუშავებულ კორპუს ქ. № 5, „საქართველო“-ს ᲔᲓᲘᲢᲝᲠᲘ.

ᲐᲦᲓᲒᲝᲛᲐ ᲓᲦᲔᲘᲗ.

არაფერ არ ეკუბება ასეთ ხალხით აღდგომას, როგორც ქართველი ერი.

არაფერ არ უსარგებლ მეგრეობით განსხლება, როგორც ქართველ ერს, რადგან მას ე�eსაზე ჩატეგ ენიშნება ეს დღე

და დღეს, ქართველი ერი, განსხლებული, აღმდგარი, თავის ამრთელობა ეკუბება როგორც ქრისტეს აღდგომას ისე თავის აღდგომასაც.

ეგიმარჯვა სიმართლის მქადაგებელმა—ქრისტემ, რომელსაც ეკერდი ლანჯრით ეანეკმერეს, ეგიმარჯვა საქართველომ, რომლის მეკრდისკენ იყო და არის ეიდეკ მოშვერილი მრავალი ლანჯარი!

ქართველ ხალხს მუდამ სწამდა თავისი სიმართლე და მისი ეგიმარჯვებაც მუდამ უეჭველ იყო!

ამ სიმართლისთვის ის ირმოდა მრავალ საუკუნეთა განმავლობაში ძრაველი ეს დღე ეასთენრნიდ მას სისხლითა და ცრემლით, მაგრამ იგი შეესწრო თავის მსიარულ აღდგომასაც!

ღე ჩვენი აღდგომა იყოს საბედაბო, მუდამ ნთელი და მსიარული.

დაე, ჯანეებამ ეგეკმარის ამდენი ტანჯვა და სისხლი!

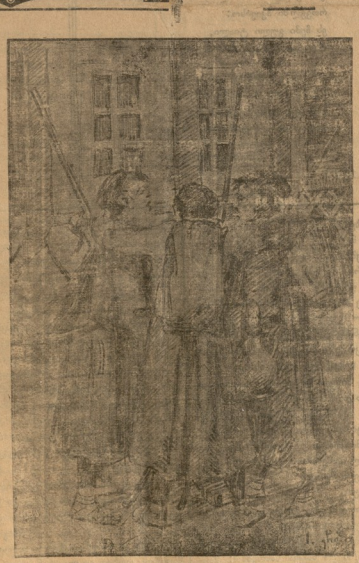

ᲐᲦᲓᲒᲝᲛᲐ

დაე ამ აღდგომამ მოგვანიჭოს არა მარტო ჩვენ, არამედ ჩვენ მეზობლებსაც და მთელ ქვეყნიერობას, რომელიც ასე გაშმაგებით იბრძოის თავის აღდგომისთვის!

რათა ამის შემდეგ შეეკმნილის უფრო მეტიდად ალება ხელში ეეთინა და ცელის უნიშრად დატრიალება ჩვენი სამშობლოს მინდვრებში.

რათა მორნათლეთ შეეკმნილოს წინაპართა მიერ ნაანდერძევ ეზისეგ სეკლი და მეშობა!

აღსდგა ქრისტე სიმართლის მღადგებელი აღსდგა სამართველო სიმართლისთვის წამებული.

ქრისტე აღსდგა
ᲨᲔᲛᲘᲠᲘᲢᲐᲓ!

ᲐᲦᲓᲒᲝᲛᲐ ᲓᲦᲔᲘᲗ.

არაფერ არ ეკუბება ასეთ ხალხით აღდგომას, როგორც ქართველი ერი.

არაფერ არ უსარგებლ მეგრეობით განსხლება, როგორც ქართველ ერს, რადგან მას ეკლესიაზე ჩატეგ ენიშნება ეს დღე

და დღეს, ქართველი ერი, განსხლებული, აღმდგარი, თავის ამრთელობა ეკუბება როგორც ქრისტეს აღდგომას ისე თავის აღდგომასაც.

ეგიმარჯვა სიმართლის მქადაგებელმა—ქრისტემ, რომელსაც ეკერდი ლანჯრით ეანეკმერეს, ეგიმარჯვა საქართველომ, რომლის მეკრდისკენ იყო და არის ეიდეკ მოშვერილი მრავალი ლანჯარი!

ქართველ ხალხს მუდამ სწამდა თავისი სიმართლე და მისი ეგიმარჯვებაც მუდამ უეჭველ იყო!

ამ სიმართლისთვის ის ირმოდა მრავალ საუკუნეთა განმავლობაში ძრაველი ეს დღე ეასთენრნიდ მას სისხლითა და ცრემლით, მაგრამ იგი შეესწრო თავის მსიარულ აღდგომასაც!

ღე ჩვენი აღდგომა იყოს საბედაბო, მუდამ ნთელი და მსიარული.

დაე, ჯანეებამ ეგეკმარის ამდენი ტანჯვა და სისხლი!

ᲡᲐᲤᲚᲐᲕᲨᲘ ᲩᲐᲕᲙᲐᲮᲝᲗ!

მოგესწრაო ამ ბრწყინვალე აღდგომას, როცა ჩვენი ერი მართლაც აღდგა მკვდრეთით!

მართალია მტერი მრავალი ეკუბეს დღესაც, მაგრამ გაბალისებულ საქართველოსთან ეგი ვერას იზამს!

საქართველო დღეს კიდევ ჩაება ეკოსბრძოლის ფერხულში და დღეიდან მისი საქმე ისე წაიმართება, როგორც სურს განეგებას და ოფიციონ მას.

მაგრამ ამ ბრწყინვალე დღესასწაულის დღეს, მაგონდება ერთი რამ:

— ვინ მოგეცა ეს ყველფერი?

— ვისი უნარია, რომ დღეს საქართველო არ არის გაბეეული ისეთ შეოთასდა არეულობაში, რომელშიც ასე შეუბრალებლად იტუეება მთელი ევროპა?

— რევოლუციისა?

— მართალია, მაგრამ რას გიზამს ეარიელი რევოლუციი თუ შინეიდან არ ხარ მომაგრებული. რევოლუციი სეტყვას ბგავს თუ ამ დროს მოეშმაგებელი ხარ, ან მზდალ, მორჩი შენი საქმე.

რევოლუციი რომ ყოველთვის სასიხარულოა, ამასთან ერთად ის მეტად საშიშარიც არის...

მაგრამ ქართველი ხალხი თავის ჩვეულებრივ დარბაისლობით და მოაზდეთ შეესვდა რევოლუციას.

მან რევოლუციი ისე გაგიეეეულ-

ᲐᲦᲓᲒᲝᲛᲐ

ᲥᲐᲠᲗᲚᲝᲡᲐᲮᲔᲚᲝᲑᲐ ᲩᲕᲔᲣᲚᲔᲑᲠᲘᲕ ᲘᲪᲘᲜ: ᲓᲘᲓᲛᲐᲠᲗᲘᲡ ᲜᲐᲮᲔᲕᲠᲘᲓᲐ ᲕᲔᲓᲠᲔ ᲐᲦᲓᲒᲝᲛᲐ

ᲙᲕᲘᲠᲘᲓᲐᲜ ᲙᲕᲘᲠᲐᲛᲓᲔ

ᲑᲝᲚᲨᲕᲘᲔᲚᲔᲑᲘ ᲨᲝᲠᲘᲡ ᲬᲚᲘᲡ ᲜᲐᲮᲘᲠᲔᲑᲨᲘ ᲨᲔᲪᲮᲝᲑᲔᲑᲘ.

ᲘᲐᲜᲘᲜᲐᲡ ᲪᲘᲜᲝᲑᲐᲠᲘᲡᲐᲒᲐᲜ ᲛᲝᲒᲕᲘᲠᲘᲡ ᲯᲐᲠᲘ ᲐᲠ ᲒᲐᲫᲚᲔᲯᲐᲗ.

ᲡᲐᲥᲐᲠᲗᲕᲔᲚᲝᲡᲐ ᲓᲐ ᲡᲐᲥᲐᲠᲗᲕᲔᲚᲝᲡ ᲨᲝᲠᲘᲡ ᲔᲙᲝᲜᲝᲛᲘᲣᲠᲘ ᲒᲐᲜᲘᲗᲚᲔᲑᲐ ᲛᲘᲣᲠᲘᲡ ᲮᲔᲚᲘᲗ ᲓᲐᲛᲚᲔᲑᲘᲡ ᲙᲐᲜᲝᲜᲘᲗ.

ᲘᲠᲚᲐᲜᲓᲘᲘᲡ ᲞᲝᲚᲘᲢᲘᲙᲣᲠᲘ ᲞᲐᲠᲢᲘᲖᲐᲜᲘ ᲘᲠᲚᲐᲜᲓᲘᲘᲡ ᲠᲔᲡᲞᲣᲑᲚᲘᲙᲘᲡ ᲛᲝᲛᲐᲮᲕᲔᲚᲘᲗ.

ᲠᲣᲡᲣᲚᲘ ᲮᲝᲛᲑᲐᲨᲘ ᲒᲠᲘᲜᲘᲜᲘᲡ ᲠᲔᲖᲘᲚᲘᲐᲠᲣᲚᲘ ᲯᲐᲠᲘ ᲛᲔᲪᲮᲝᲑᲔᲑᲘ.

ᲓᲐᲜᲘᲜᲘᲡ ᲡᲘᲠᲪᲔ ᲡᲘᲬᲣᲚᲘᲡᲐᲗᲕᲘᲡ ᲩᲐᲛᲝᲕᲐᲠᲓᲐ.

ᲕᲘᲗᲘᲛ და ᲐᲠᲐᲠᲐᲠᲣᲚᲘᲗᲘᲗ კი არ მიიღო, როგორც სხვებმა, რომელთაც სამგზავრო კიდეც იწერნეს.

მას მონობის დღეებში ჰკვანძნენ ისეთი წინამძღოლები, ჭირისუფალნი, რომელნიც უჩვენებენ მას გზას, უკად�ნენ ბნელსა და თვითონ ჩირაღდნებით ხელში მას უძღვებოდნენ ნისლიან უკუნეთში,

ვინ იყვნენ ესენი: ილია, აკაკი, ნიკოლოზ მარათაშვილი, დანიელ ჭონქაძე, ვაჟა-ფშაველი, დიმიტრი ყიფიანი, იოსებ დავითაშვილი და რამდენი კიდევ სხვა?

მათი კითხვა იყო:

„მამულო საყვარელო, შენ როსდა აკადაგდები"!

მათი ნატერა იყო: ნესტან დარეჯანი— ეს ნიშანი ჩვენი დამონებული სამშობლო მალე განთავისუფლებულიყო ქაჯეთის ციხიდან.

და მრავალი მათგანი ასეთ ანდერძს ბრძანდა: „როცა საქართველო განთავისუფლდეს, მოდით და სალოცავს ჩამოგვაბეთო"!

მერე, განა ხშირად ვიგონებთ მათ სახელს? მათ სურვილს?

არა!

დიდებულ ილიას ჩვენიდგ ტაკვილი გაუჭირეს გული წიწამურესთან. ნიკოლოზ მარათაშვილიმ უცბო ქვეკანაში „ყარიბად" დალია სული, დანიელ ჭონქაძეს დეენთა და გაკიარებით ამოგხადეთ სული, ვაჟა ფშაველმ მოგული თავისი ცხოვრება დიდს სიღარიბესა და ტანჯვაში გაატარა, დიმიტრი ყიფიანს ჩვენმა მოსისხლე მტრებმა სასწრაფოს „გიჟებით" თავი გიკუმეხეს, ხოლო იოსებ დავითაშვილი ოოცა ყვლეთოდა, ასწია ბალიში, მეგობარს დაანახა სში კაბეიკი და თან დაატანა: „ეი, რა მდგომარეთაში ვთავდები"-ო.

არც ერთი მათგანი არ მიეიღეთ წმობელ მამასავთ; არც ერთს არ მიეხედეთ ალერსით და ზოგიერთ ჭალეგანეს ეკუვალობის გვერდვინს ნაცელად. ტყეი ეკეზმოგთ გულში!

მათი მოძღვრებით, დარიგებით კი ჩვენი ეცხოვრობთ დღეს და მათი სახელი კი ხშირად ეკვიწუნდება.

მოვიგონოთ დღეს, მივიღეთ და საფლავს ჩავდახთ:

„ჩვენო დიდო მასწავლებლებო! თქვენმა აზრმა გაიმარჯვა, გიხაროდეთ თქვენი სახელი ჩვენში არასოდეს არ იქნება დავიწყებული...

ᲜᲘᲜᲘᲐ ᲪᲐᲮᲐᲫᲘᲠᲘ.

ᲕᲘᲗᲘᲛ და ᲐᲠᲐᲠᲐᲠᲣᲚᲘᲗᲘᲗ კი არ მიიღო, როგორც სხვებმა, რომელთაც სამგზავრო კიდეც იწერნეს.

მას მონობის დღეებში ჰკვანძნენ ისეთი წინამძღოლები, ჭირისუფალნი, რომელნიც უჩვენებენ მას გზას, უკადგდნენ ბნელსა და თვითონ ჩირაღდნებით ხელში მას უძღვებოდნენ ნისლიან უკუნეთში,

ვინ იყვნენ ესენი: ილია, აკაკი, ნიკოლოზ მარათაშვილი, დანიელ ჭონქაძე, ვაჟა-ფშაველი, დიმიტრი ყიფიანი, იოსებ დავითაშვილი და რამდენი კიდევ სხვა?

მათი კითხვა იყო:

„მამულო საყვარელო, შენ როსდა აკადაგდები"!

მათი ნატერა იყო: ნესტან დარეჯანი— ეს ნიშანი ჩვენი დამონებული სამშობლო მალე განთავისუფლებულიყო ქაჯეთის ციხიდან.

და მრავალი მათგანი ასეთ ანდერძს ბრძანდა: „როცა საქართველო განთავისუფლდეს, მოდით და სალოცავს ჩამოგვაბეთო"!

მერე, განა ხშირად ვიგონებთ მათ სახელს? მათ სურვილს?

არა!

დიდებულ ილიას ჩვენიდგ ტაკვილი გაუჭირეს გული წიწამურესთან. ნიკოლოზ მარათაშვილიმ უცბო ქვეკანაში „ყარიბად" დალია სული, დანიელ ჭონქაძეს დეენთა და გაკიარებით ამოგხადეთ სული, ვაჟა ფშაველმ მოგული თავისი ცხოვრება დიდს სიღარიბესა და ტანჯვაში გაატარა, დიმიტრი ყიფიანს ჩვენმა მოსისხლე მტრებმა სასწრაფოს „გიჟებით" თავი გიკუმეხეს, ხოლო იოსებ დავითაშვილი ოოცა ყვლეთოდა, ასწია ბალიში, მეგობარს დაანახა სში კაბეიკი და თან დაატანა: „ეი, რა მდგომარეთაში ვთავდები"-ო.

არც ერთი მათგანი არ მიეიღეთ წმობელ მამასავთ; არც ერთს არ მიეხედეთ ალერსით და ზოგიერთ ჭალეგანეს ეკუვალობის გვერდვინს ნაცელად. ტყეი ეკეზმოგთ გულში!

მათი მოძღვრებით, დარიგებით კი ჩვენი ეცხოვრობთ დღეს და მათი სახელი კი ხშირად ეკვიწუნდება.

მოვიგონოთ დღეს, მივიღეთ და საფლავს ჩავდახთ:

„ჩვენო დიდო მასწავლებლებო! თქვენმა აზრმა გაიმარჯვა, გიხაროდეთ თქვენი სახელი ჩვენში არასოდეს არ იქნება დავიწყებული...

ᲜᲘᲜᲘᲐ ᲪᲐᲮᲐᲫᲘᲠᲘ.

ᲡᲐᲥᲐᲠᲗᲕᲔᲚᲝᲡ ᲡᲐᲛᲔᲖᲐ

სუფრათა ჯალ. ბიჭ.—ᲥᲝᲠᲜᲘᲚᲘᲡᲐ

ᲡᲘᲛᲦᲔᲠᲐ.

გაზაფხულს ი ამოდის,
რითელში ჭეიესო:
ეს ჩემი გული ტიალი,
ისეე და ისეე ტირისო!

ამბობენ: ყველას ბოლო აქვს,
ზღვანიც კი დაშრებიანო:
მაშ ჩემი გულის დამპრეული
რატომ არ გაწყდებიანო!

ᲕᲐᲟᲐ-ᲤᲨᲐᲕᲔᲚᲘ.

1881 Წ.

ᲡᲐᲥᲐᲠᲗᲕᲔᲚᲝᲡ.

შენ დაზაფრული იყავი,
არსად არ გქონდა სადარი
და ბორკილებში ეკნესოდი
მონა და ნაბერძალარი.
გიკლეფდა ქეჯი-ქუჯანი,
ჩამოგდიოდა ოვარი,
დღეს რა ლამაზი რამა ხარ,
თავისუფლება მხად არი!
ნეტავი მოკვდე შენთვისა,
მაჩვენა მტერი სად არი
და შენს კალთაზე მეფირსოს
სამარე შემოსაყარი!

ᲚᲝᲛᲘ ᲩᲘᲠᲦᲘᲚᲔᲚᲘ.

ᲞᲐᲢᲠᲐᲠᲐ ᲚᲔᲕᲐᲜᲘ

(ისტორიული ამბავი)

რად დაზუმდი, ფარეხო? რას უგდებ ყურსა? მერე რა მოუვიდა იმ ობოლს? მითხარი, გაათავე! შეეკითხა ლევანი, რომელსაც ჯერ კიდევ არ ეძინა.

—„არაფერს, ბატონიშვილო! ქარი უბერავს და მე ეიბეში ხმაურობა მეგონა, „...მერე ობოლს გზაზედ შეხვდა ერთი ბრძენი. გამორკვევეთო!—გაეიმარკოსო! სით მიდიხარო? ჰკითხა ბრძენმა. მედის საქბენლად მივდივარო, მიუგო ობოლმა. მაშ წამო, სანი წელოწადი ეემსახურე და სამ დარიგებას მოგცემ, რომელიც მთელ ცხოვრებაში გამოგადგებაო, უთხრა ბრძენმა. კარგი... კარგია, წავიდნენ. წლის დამლეგს ბატონმა ასწავლა; რაც კი ეზოს გარეგან ისოფო, შეგნით შეოიტანეო. მეორე წლის დამლეგეს უთხრა: შენი სიიღეშლო დედაკაცს არ ანდოო, მესამე წლის დასასრულს უთხრა: არაფის არა ათხოვო რა, თუ ძალიან არ შეგეგვიწოსო. გამოგიხოვა ობოლი და ვინ წავიდა. ალნენ ქოხი, გარს ღობე შემოარტყა, შეერთო ცოლი და დაიწყო ცხოვრება. ერთხელ ღობის გარეგან წითელი გვერდი ნახა; მოგორნდა დარიგება და გადისროლი ეზოში. გველი დაბინავდა იქ და ყოველ დღე თავის ხვრელის პირს ჭიერდგას თავლს წამოიგდებდა ხოლმე. ობოლი აგროვებდა ამ სიოწკეს და მდიერდებოდა. ერთხელ ცოლი აუტყდა, როგორ იმენ ამ სიმდიდრესთა; აუტყდა და ადარე მოეშვა..."

— ეგერ, ფარეხო, კიდევ ხმაურობენ! ვინ ყოფილ? ჩემ წასაყვანად ხომ არ მოსულხარ? წასოფლობა ლევანმა და გიიშეკეტინა ფარეხოს ლაპარაკი.

მსახური ფაშეკარასთან მიეიდა ტურის დასაკეფლად. ეზოში მარილი ხმაურობდა და ცხენის ფეხის ხმა ისმოდა, ფერი ეცვალა მოხუცს, საგონებლად წაილო, ვინ იქნებიანო. მაგრამ ეარკვეეთი არა ისმოდა რა, რადგან კოშკი მაღალი იყო, ქარი კი უსტვენდა და ხეებს აშრიალებდა. ეერც არაფერი დაინახა, რადგან ბნელოდა. კოშკიდგან გამოსვლა არ შეეძლო: ეს რამდენიმე დღე იყო, რაც ბრძენმა გასცეს, კოშკში დაეტატრებინათ ბატონიშვილი ლევან და იმისი მსახური.

ისეე მიწყდა ხმაურობა. მარტო დაბალის ხმა ღა გაისმოდა ხანდახან, მაგრამ ზღაპრისა აღარავისა სცხელოოდ! ბაგეში ზიშით ვეტიტეს ფოთოლიეეთა თრთოლა, მსახურს მიპკრთდა და დიდი შიე თვლეეში მალმალ ცოცქვლთი ვესეზოდა. ეუთხოლიაც ფერმკრთალი ახლა მთელ გიფთრეზეეთა.

ფარეხოო ბეერს ეკაკა: დიეშმეფდებინა და დიეძინებინა ყმაწვილი როცა ბოლოს ჩაეძინა ბატარას მსახურმა დაინოქა ზმინარის წინ და სოქეა სასოიგინი: მოვალო ანდელსო ხვთისაო და წმინდა გიორგი ილორისეო, დაიხსენი გაკიორეგ ბისაგან ეს უმანკო ბაგშეი! თქვენ იცით, რა განსაცდელი მოელის ამას. წოეემართეთ გზა ჩვენ ეობრეებს და გაძლეკეთ ამის სამაგიეროდ მტაკეეეე ლეოქმას გაიაბოოს და შეიპოოს თქვენი დიდებული ტაძარეი, როდესაც ელირსება მთავრობა ოდეშისა.

მსახურს მიზეი ჰქონდა ზმინარა. ბატარა ლევანი გიორგი დადიანის შვილი იყო, სამეგრელოს სამთავროს მეკეკეიდრე. სამეგრელოს განაგებდა ახლა ამბანი ბიძა მამისა დადიანი, რომელსაც ცოლად ეყვა გიორგი გურიელის და, რასტრამ გურიელის ქალი. როდესაც ლევანის მამა გიორგი დადიანი ბარალიკეალი, ისისმა ბიძამ მამიამ დადიანმა თავის ცოლის ძმის გიორგი გურიელის შემწეობით დაიპყრა სამეგრელოს სამთავარო, თუმცა მემკვიდრე ლევანი იყო.

მეგრელებს არ ესიამოვნებოდათ ეს ამბავი. წარჩინებულ თავადებს და სამღვდელოებას სწყინდათ მემკვიდრის დაჩაგვრა და მეტადრე ის, რომ ეს ამბავი გურულების დახმარებით მოხდა. გურულებს მთავრის კარზედ და ყველგან სამეგრელოში ამაყად ეკიჩათ თავი და ეჩეკ კი მოსწონდათ მეგრელებს, ესიამოვნობა თანდთან ძლიერდებოდა და ლევანის მომხრეები მრავლდებოდნენ, ამათ ფუბაზეთის მთავარიც აქეზებდა. რადგან გიორგი დადიანის მოიმრეა ოყო და ახლა ლევანის მხარე ეკრა. ამ ამბავმა ძალიან შეაფიერა ლევანის ბიძა მამია დადიანი და განაჩარა მემკვიდრის თავიდან მოშორება.

ეეეკრად ლევანი მოიტაცეს სასახლიდან ედ შეიეეს ციხეში დაატყვეეეს. მისმა ბიძამ კი გამოაცხადა, რომ გიორგი გურიელმა მოიტაცეანინა ყმაწვილი და ციხეში დაამწყვდეეინა, რადგან იმის მამის მტერი იყო და ახლა შვილზე ყრილობს ეკვეისო. ყმაწვილ მარტო შინა-ეეა ფარეხოო მიეჩინეს.

ლევანის მოტაცეებამ მთელი ალელეა სამეგრელოო, მოიმრეებმა დაიპირეს ყმაწვილის ციხიდან გატაცება ფუბაზეთში. მოიაბრიხეს და აცნობეს ეს ამბავი ფარეხოს, რადგან დარწმუნებულნი იყვნენ არ ეუტყუნებდა, და ეუბარნენ მზადა ყოფილიყო.

იგრძნეს ეს ლევანის ბიძის, მამია დადიანის, მოიმრეებმა და დაიკავეს ყმაწვილის მოკვლა. თუმცა მის ბიძას მამიას ეენეკლებოდა ამისთანა ბოროტების ჩადენა და ეშინოდა კიდეც, მაგრამ ამისმა მოიმრეებმა და მეტადრე ცოლმა ძალ

ეროვნული ბიბლიოთეკა

დაატანეს, ეს იყო მიზეზი, რომ ბავშვს და იმის მსახურს ოკუპაციაზე კოკუოდან გამოსვლა.

და კიდევ ამ ბრძანებამ შეიტანა ფარეხში. ლეგანში არ იცოდა ყველა ეს, მაგრამ მსახურს აღელვებას ატყობდა და მიმდგარი იყო, რადაც უბედურებას უნდა მოლოდინობდა.

ბავშვი რო დაძინა, ფარეხში ისევ ფანჯარასთან მივიდა ყურის დასაგებლად მაგრამ ახლა ქარის შრიალის მეტი ალარა მოისმოდა რა.

შეიღებმე გადასული იყო, როდესაც ეიღეო ოთახის კარები. ფარეხის და ლეგანს ერთად გამოიცვლიან და წამობეტენ, თავს ორი შეიარაღებული ალეა წასდგომოდათ. თავ-პირი უბამოხიანი ქონდათ შეხვეული; ბარტო თვალებია-და ეჩანდათ. ფარეხმა ვერ იცნო ისინი და არ იცოდა სამტროდ იყვნენ მოსულნი, თუ მოკეთეებისაგან მოგზაურენი. მაინც ეშაბეკოდ ხელი მოაკიდა და წინ გადაეღობა მოსულებს.

ბძანება, ყმაწვილი ციხიდან უნდა წავიყვანოთ! უთხრა ერთმა.

— არ ვიცი, ბატრბი ხართ, თუ მოკეთეები, ბაგრამ ეამეწიოთ მე ბაბარიდ ბატრო, ეუბეოდ, ამის წაყვანა არ შეიძლება, მიეცეო ფარეხთოვ.

მოსულებმა შეიტყეს, რომ მსახური არ მოშორდებოდა ყმაწვილს. ეოტა შეფიქრდნენ და მერე უთხრეს, ისიც გაპყოლოდა ბატონიშვილს. ერთი წინ გაეძღვა. ოოდესაც კარს გასცდნენ და კოკუის ქონგურებთან მივიდნენ, უკანამ ფარეხთოს ხანჯალი ჩასცა ბეკეზ. ამაეე დროსვე წინამ მოხეთი ბავშვს ხელი და კოკუოდან გადატყორცნა. მსახურის გვერდ ბარიში ჩაეგდეს და მიწა მიაყარეს. ლეგანის გვერ-

ხალხური.

ვერცხლისაგე თასად მაქცია,
შამშმეედე შაგერგებოდეს:
ანა მეკნა მეაში თავითი
ნამეალზედ აეგეკრებოდეს,
ანა მეკნა ალოვეის ეერანგი
ზედ გულზედ დაგადნებოდეს:
ანა მეკნა ვარდი—ყვავილი
ცხეერპირზედ დაგეკრებოდეს,
ან ეენი თვალის ფერეული
ეაშეაზედ დაგეკრებოდეს
ანამე ძმი ეიყო მოშიდეე
ცოცხალს არ გაგეკრებოდე!

პ ა პ ა.

თვეფლრე პაპა სამოცდა თერთმეტი წლისა იყო. ბაპმასავით ბეტრტელი. ოდნავ ეზარიანი, მუდამ ყავარეული ფაიერებოდა.

მარტოკა იყო თვეფლრე. ცოლშვილი ადრე გაუწყვეტოდა და ბერიგით მეგზურო ეხოგრეის ეეწოდა თავისთვის. სოფელში ეკერ არაფის არ ახსოდდა თვეფლრისაგან წყენა. ერთხელ ფიდაჩემმა მითხრა: „თვეფლრე პაპა ისეთი ეეშინანია, რომ შეეალიმისას მასთან აბეგლაზები ჩამოდიან, ფაესეფფოვეგენ სახლს ფაეეერებენ ტანისამოსს და რიერაეჩ ისევ გაფრინდებიანო.''

ერთხელ ნახირში დავიგეიანე, გვიან ამოვიარეგ ორლობეში, მოსაგორნილი ფდეა ეეშის. ნათქვამი და ეეში თვალითა დავინახე, თუ როგორ თეთრად იყო განათებული პაპას კოხი.

სოფელს ისე ეუკვირდა პაპა, როგორც სოფელი ეუკვირდა თვითონ პაპასაც.

მაგრამ პაპა ეეეეოლეს ძალიან ჭეენ, სოფლის ბალოობას ეეიეეგრეა.

ნახირის მოსეელის მერე ალოოზე რო „ეაპნგალის'' გადგრთავეიდი მერე მოეელი სათოოპიდი პაპას არაკეეს ყურს ეეგდებდი:

„ბიჭეე ირა ამბრბა, ირა და მიადგა ერთ დიდ ფდეეს. თვლეფდა, თან ფეაზში ეკიაპეეული ქონდა ხანჯალი, რომ არა ჩამეგანიოსო. სისხლი გაღმოსდიოდა, რომ ორ წისკვილს დაბრუნებდა.''

—ჰეი, ჰეი, რა ყოფილა ფდედიო!

ან კიდევ:

„ეკ ეეეეენ ჯადოკარს, თმის მაგიერად ძღარბის ბალანი ესხა, ებიილების მაგიერად ლურსმები, ებეიზნე კი ხორცის მაგიერად რკინის ფერცლები ეკრა და ეენის ეოფთივით აგეგმდა!''

და მიეკარებოდით ერთმანეეის პატარეები, ეკიდვეიქეეფდით სეეზედ, მთავრე კი თოფლიანი თოფრობდა ამ ლოოს პაპას სახეს.

ჩხეეი მოხდებოდა სოფელში. გამოეუდგებოდნენ სამთოოგბით ერთი ეეორეს. სასიკედლოდ ალარდინდებენ ნავარდეფბოდა: ფესამე შეეაზნი: „ეკეკეეეე

ᲬᲧᲚᲘ

ᲒᲣᲜᲓᲘᲡᲔᲑᲘ ᲛᲮᲐᲠᲘ.

იყო დრო, არც ისე დიდი ხანი მას აქეთ, როცა ბი ისეთი ბიჭიყავ ეული სეტ-ყილებით ვიყავ საჭვე, რომ კაცს, ჩემ ᲛᲔᲜᲓᲘᲡᲐᲗᲕᲘᲡ, ᲗᲣᲗᲣᲚᲔᲑᲘᲗ ᲒᲘᲠᲘ ᲔᲓᲒᲠᲔᲑᲝᲓᲐ. იყო დრო, როდესაც ᲩᲛ ᲛᲘᲡᲬᲠᲐᲤᲔᲑᲘᲡ ᲩᲐᲜᲓᲐᲡᲐ ᲒᲐᲜᲘᲪᲮᲠᲔᲑᲘᲗ ᲙᲔᲓᲔᲚᲘ ᲕᲔᲠ ᲛᲔᲜᲐᲮᲐᲕᲓᲘ. ᲛᲐᲒᲠᲐᲛ ᲛᲘᲡᲘ ᲛᲘᲜᲐᲬᲔᲠᲘ ᲓᲐᲜᲘᲠᲜᲘᲡ ᲛᲘᲛᲐᲠᲗᲔᲑᲘᲗ ᲛᲘᲜᲐᲬᲔᲠᲘ ᲓᲐᲛᲬᲘᲜᲓᲐ ᲓᲐᲛᲬᲘᲜᲓᲐ, ᲒᲐᲠᲓᲐᲛᲐᲜᲘ ᲓᲐᲛᲬᲘᲜᲓᲐ ᲓᲐᲛᲬᲘᲜᲓᲐ. ᲛᲝᲜᲘᲡᲬᲠᲐᲤᲘ ᲛᲘᲜᲐᲬᲔᲠᲘ ᲛᲘᲛᲐᲠᲗᲔᲑᲘᲗ ᲛᲘᲜᲐᲬᲔᲠᲘ ᲓᲐᲛᲬᲘᲜᲓᲐ ᲓᲐᲛᲬᲘᲜᲓᲐ. ᲛᲔ ᲛᲘᲜᲓᲐ ᲛᲘᲜᲐᲬᲔᲠᲘ ᲛᲘᲜᲐᲬᲔᲠᲘ ᲛᲘᲜᲐᲬᲔᲠᲘ ᲓᲐᲛᲬᲘᲜᲓᲐ ᲓᲐᲛᲬᲘᲜᲓᲐ.

ᲓᲐᲓᲔᲓᲐ ᲓᲠᲝ, ᲠᲝᲓᲔᲡᲐᲪ ᲡᲘᲡᲚᲘᲡᲘᲡ ᲛᲝᲠᲬᲘᲚᲘᲡᲐᲒᲐᲜ ᲓᲐᲓᲐᲠᲕᲘᲗᲘ ᲛᲝᲐᲜᲘᲛᲝᲒᲝᲜᲘᲡ ᲐᲛ ᲛᲝᲠᲬᲘᲚᲘᲡ ᲡᲘᲡᲚᲘᲡᲐᲜ ᲓᲐᲓᲐᲠᲕᲘᲗᲘ ᲛᲝᲐᲜᲘᲛᲝᲒᲝᲜᲘᲡ ᲒᲐᲛᲝᲥᲛᲘᲚᲘ ᲜᲐᲮᲐᲠᲘᲡ ᲛᲘᲜᲐᲬᲔᲠᲘ ᲓᲐᲛᲬᲘᲜᲓᲐ ᲓᲐᲛᲬᲘᲜᲓᲐ. ᲛᲔ ᲛᲘᲜᲓᲐ ᲛᲘᲜᲐᲬᲔᲠᲘ ᲛᲘᲜᲐᲬᲔᲠᲘ ᲛᲘᲜᲐᲬᲔᲠᲘ ᲓᲐᲛᲬᲘᲜᲓᲐ ᲓᲐᲛᲬᲘᲜᲓᲐ.

ᲓᲐᲓᲔᲓᲐ ᲓᲠᲝ, ᲠᲝᲓᲔᲡᲐᲪ ᲛᲔ ᲓᲐᲒᲔᲓᲐᲓᲔᲓᲐ ᲒᲐᲠᲔᲒᲜᲘᲗᲘ ᲛᲝᲐᲜᲘᲛᲝᲒᲝᲜᲘᲡ ᲛᲘᲡᲘ ᲛᲝᲠᲬᲘᲚᲘᲡ ᲛᲘᲛᲐᲠᲗ ᲛᲔᲠᲔ ᲛᲘᲡᲘ ᲛᲘᲜᲐᲬᲔᲠᲘ ᲓᲐᲛᲬᲘᲜᲓᲐ ᲓᲐᲛᲬᲘᲜᲓᲐ. ᲛᲔ ᲛᲘᲜᲓᲐ ᲛᲘᲜᲐᲬᲔᲠᲘ ᲛᲘᲜᲐᲬᲔᲠᲘ ᲛᲘᲜᲐᲬᲔᲠᲘ ᲓᲐᲛᲬᲘᲜᲓᲐ ᲓᲐᲛᲬᲘᲜᲓᲐ.

ᲓᲐᲓᲔᲓᲐ ᲓᲠᲝ, ᲠᲝᲓᲔᲡᲐᲪ ᲛᲔ ᲓᲐᲒᲔᲓᲐᲓᲔᲓᲐ ᲒᲐᲠᲔᲒᲜᲘᲗᲘ ᲛᲝᲐᲜᲘᲛᲝᲒᲝᲜᲘᲡ ᲛᲘᲡᲘ ᲛᲝᲠᲬᲘᲚᲘᲡ ᲡᲘᲡᲚᲘᲡᲐᲜ ᲓᲐᲓᲐᲠᲕᲘᲗᲘ ᲛᲝᲐᲜᲘᲛᲝᲒᲝᲜᲘᲡ ᲒᲐᲛᲝᲥᲛᲘᲚᲘ ᲜᲐᲮᲐᲠᲘᲡ ᲛᲘᲜᲐᲬᲔᲠᲘ ᲓᲐᲛᲬᲘᲜᲓᲐ ᲓᲐᲛᲬᲘᲜᲓᲐ. ᲛᲔ ᲛᲘᲜᲓᲐ ᲛᲘᲜᲐᲬᲔᲠᲘ ᲛᲘᲜᲐᲬᲔᲠᲘ ᲛᲘᲜᲐᲬᲔᲠᲘ ᲓᲐᲛᲬᲘᲜᲓᲐ ᲓᲐᲛᲬᲘᲜᲓᲐ.

ᲓᲐᲓᲔᲓᲐ ᲓᲠᲝ, ᲠᲝᲓᲔᲡᲐᲪ ᲛᲔ ᲓᲐᲒᲔᲓᲐᲓᲔᲓᲐ ᲒᲐᲠᲔᲒᲜᲘᲗᲘ ᲛᲝᲐᲜᲘᲛᲝᲒᲝᲜᲘᲡ ᲛᲘᲡᲘ ᲛᲝᲠᲬᲘᲚᲘᲡ ᲛᲘᲛᲐᲠᲗ ᲛᲔᲠᲔ ᲛᲘᲡᲘ ᲛᲘᲜᲐᲬᲔᲠᲘ ᲓᲐᲛᲬᲘᲜᲓᲐ ᲓᲐᲛᲬᲘᲜᲓᲐ. ᲛᲔ ᲛᲘᲜᲓᲐ ᲛᲘᲜᲐᲬᲔᲠᲘ ᲛᲘᲜᲐᲬᲔᲠᲘ ᲛᲘᲜᲐᲬᲔᲠᲘ ᲓᲐᲛᲬᲘᲜᲓᲐ ᲓᲐᲛᲬᲘᲜᲓᲐ.

ᲓᲐᲓᲔᲓᲐ ᲓᲠᲝ, ᲠᲝᲓᲔᲡᲐᲪ ᲛᲔ ᲓᲐᲒᲔᲓᲐᲓᲔᲓᲐ ᲒᲐᲠᲔᲒᲜᲘᲗᲘ ᲛᲝᲐᲜᲘᲛᲝᲒᲝᲜᲘᲡ ᲛᲘᲡᲘ ᲛᲝᲠᲬᲘᲚᲘᲡ ᲛᲘᲛᲐᲠᲗ ᲛᲔᲠᲔ ᲛᲘᲡᲘ ᲛᲘᲜᲐᲬᲔᲠᲘ ᲓᲐᲛᲬᲘᲜᲓᲐ ᲓᲐᲛᲬᲘᲜᲓᲐ. ᲛᲔ ᲛᲘᲜᲓᲐ ᲛᲘᲜᲐᲬᲔᲠᲘ ᲛᲘᲜᲐᲬᲔᲠᲘ ᲛᲘᲜᲐᲬᲔᲠᲘ ᲓᲐᲛᲬᲘᲜᲓᲐ ᲓᲐᲛᲬᲘᲜᲓᲐ.

ᲒᲐᲛᲝᲥᲛᲘᲚᲘ ᲜᲐᲮᲐᲠᲘᲡ ᲛᲘᲜᲐᲬᲔᲠᲘ ᲓᲐᲛᲬᲘᲜᲓᲐ ᲓᲐᲛᲬᲘᲜᲓᲐ

ᲩᲛᲘ ᲒᲐᲛᲝᲜᲐ, ᲛᲘᲜᲐᲬᲔᲠᲘᲡᲒᲐᲜ ᲒᲐᲛᲝᲥᲛᲘᲚᲘ ᲡᲘᲠᲘᲜᲘᲡᲒᲐᲜ ᲒᲘᲚᲘᲐᲜ ᲕᲘᲧᲐᲕ ᲡᲐᲭᲕᲔᲚᲘ, ᲠᲝᲛ ᲙᲐᲪᲘ, ᲠᲝᲛ ᲐᲠᲐᲤᲔᲠᲘ ᲕᲘᲧᲐᲕ. ᲩᲛᲘᲡ ᲙᲐᲠᲒᲐ ᲒᲐᲜᲘᲪᲮᲠᲔᲑᲓᲐ ᲓᲐ ᲓᲐᲜᲐᲮᲣᲚᲘ ᲒᲘᲠᲘ ᲛᲘᲡᲘᲡᲐᲛᲔ ᲛᲘᲗᲘᲗᲘᲡᲐᲛᲔ. ᲛᲘᲗᲘᲗᲘᲡᲐᲛᲔ ᲓᲐᲛᲬᲘᲜᲓᲐ ᲓᲐᲛᲬᲘᲜᲓᲐ. ᲩᲛᲘ ᲙᲐᲠᲒᲐ ᲒᲐᲜᲘᲪᲮᲠᲔᲑᲓᲐ ᲓᲐ ᲓᲐᲜᲐᲮᲣᲚᲘ ᲒᲘᲠᲘ ᲛᲘᲡᲘᲡᲐᲛᲔ ᲛᲘᲗᲘᲗᲘᲡᲐᲛᲔ. ᲛᲘᲗᲘᲗᲘᲡᲐᲛᲔ ᲓᲐᲛᲬᲘᲜᲓᲐ ᲓᲐᲛᲬᲘᲜᲓᲐ.

ᲩᲛᲘ ᲒᲐᲛᲝᲜᲐ, ᲛᲘᲜᲐᲬᲔᲠᲘᲡᲒᲐᲜ ᲒᲐᲛᲝᲥᲛᲘᲚᲘ ᲡᲘᲠᲘᲜᲘᲡᲒᲐᲜ ᲒᲘᲚᲘᲐᲜ ᲕᲘᲧᲐᲕ ᲡᲐᲭᲕᲔᲚᲘ, ᲠᲝᲛ ᲙᲐᲪᲘ, ᲠᲝᲛ ᲐᲠᲐᲤᲔᲠᲘ ᲕᲘᲧᲐᲕ. ᲩᲛᲘᲡ